

Sygn. akt: I C 644/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 3 września 2019r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Małgorzata Wilkońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2019r

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko (...) spółka z o.o. z siedzibą w G.

o zapłatę

1. utrzymuje w części w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 16 września 2016r wydany w sprawie I Nc 1156/16 w zakresie obowiązku zapłaty powodowi przez pozwanego kwoty 70 000 zł. (siedemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z kosztami procesu w kwocie 6 292 zł (sześć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote);
2. uchyla w części nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 16 września 2016r wydany w sprawie I Nc 1156/16 w zakresie obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 70 000 zł. (siedemdziesiąt tysięcy złotych) od dnia 22 sierpnia 2016r do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 70 000 zł. (siedemdziesiąt tysięcy złotych) od dnia 13 października 2016r do dnia zapłaty;
4. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
5. kosztami opłaty od zarzutów obciąża pozwanego, uznając je za uiszczone.

Sygnatura akt: I C 644/17

UZASADNIENIE

Powód R. S. wniósł pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 70.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozwany reprezentowany przez prokurenta samoistnego wystawił na rzecz powoda weksel własny zupełny na zabezpieczenie zapłaty wszelkich należności powoda z umowy pożyczki z dnia 26 stycznia 2015r., które miały być spłacone do dnia 26 lutego 2015r., co jednak nie nastąpiło. Pomimo upływu terminu zwrotu pożyczki oraz skierowania do pozwanego wezwania do zapłaty, pozwany nie spłacił pożyczki.

(pozew k. 2-3)

W dniu 16 września 2016r. w sprawie o sygnaturze I Nc 1156/16 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę 70.000 zł wraz z odsetkami

ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 6.292 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty k. 12)

Pozwana wywiodła zarzuty od wyżej wskazanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła, iż powód jest pierwszym wierzycielem wekslowym (remitentem), co umożliwia przedstawienie zarzutów ze stosunku podstawowego. Stąd, pozwana zarzuciła, iż wierzytelność, którą zabezpiecza przedmiotowy weksel jest niezasadna w stosunku do pozwanej i nieudowodniona, gdyż powód nie załączył umowy pożyczki. Pozwana podniosła, iż pożyczka została udzielona P. J., a nie pozwanej spółce, zaś zobowiązanie wekslowe nie mogło być zaciągnięte skutecznie przez spółkę bez uprzedniej zgody zgromadzenia wspólników wyrażonej uchwałą. Pozwana przypuszcza, że na załączonym wekslu pieczętka spółki została umieszczona jedynie dla potrzeb niniejszego postępowania i w dacie późniejszej niż umowa pożyczki. Powyższe okoliczności są przedmiotem zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Pozwana zarzuciła także, iż weksel nie został przez powoda prawidłowo przedstawiony do zapłaty, co świadczy o przedwczesności wytoczenia powództwa. Powód nie przedstawił pozwanej oryginału weksla do zapłaty tj. nie umożliwił jej faktycznego zapoznania się z wekslem celem ustalenia czy jest zobowiązana do zapłaty, co świadczy o przedwczesności powództwa, a z pewnością o utracie prawa do żądania przez powoda odsetek.

(zarzuty od nakazu zapłaty k. 16-20)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 stycznia 2015r. P. J. – będący prokurentem samoistnym (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – wystawił weksel własny zupełny na kwotę 70.000 zł na zlecenie R. S. i opatrzył go klauzulą bez protestu. Termin płatności weksla został wyznaczony na dzień 26 lutego 2015r. Na wekslu P. J. złożył swój podpis z dopiskiem prokurent samoistny i odcisnął pieczęć firmową pozwanej spółki.

(dowód: weksel własny zupełny k. 8, odpis z KRS k. 6-7)

Przedmiotowy weksel stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki udzielonej pozwanej spółce przez powoda R. S. w kwocie 70.000 zł z terminem zwrotu do dnia 26 lutego 2015r. W imieniu pozwanej umowę pożyczki zawarł P. J., który własnoręcznie podpisał się pod umową i odcisnął pieczęć firmową pozwanej spółki w miejscu przeznaczonym na podpis pożyczkobiorcy.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 26 stycznia 2015r. k. 52)

Na podstawie zawiadomienia pozwanej spółki o popełnieniu przestępstwa Prokuratura Okręgowa w Gdańsku prowadziła postępowanie przygotowawcze w sprawie o sygnaturze akt PO II Ds. 52.2018. Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2018r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku umorzył śledztwo w sprawie przerobienia w nieustalonym miejscu i czasie, nie później niż w dniu 19 sierpnia 2016r., umowy pożyczki z dnia 26 stycznia 2015r. oraz weksla własnego na sumę 70.000 zł poprzez przystawienie na nich pieczętki firmowej (...) sp. z o.o. w G., a następnie posłużenia się nimi w Sądzie Rejonowym w Gdyni tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 i 2 w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że brak jest możliwości ustalenia, czy doszło do popełnienia czynu zabronionego, a biegły z zakresu badania pisma stwierdził, że nie jest możliwe ustalenie daty wystawienia weksla na podstawie samego wydruku co dotyczy bezwzględnego czasu powstania i względnego jego elementów, np. nadruk w stosunku do podpisu, podpis w stosunku do pieczętki; nie istnieją metody fizykochemiczne pozwalające na ocenę procesów starzenia poszczególnych elementów dokumentu. Biegły ma możliwości ustalenia względnego czasu złożenia odcisku stempla względem innych elementów weksla, co byłoby możliwe, gdyby odcisk stempla krzyżował się z linią pisma, co w tym przypadku nie następuje. Biegły stwierdził, że istnieje możliwość przeprowadzenia badań fizykochemicznych widniejącego w dolnym narożu wydruku weksla zapisu „prokurent samoistny”, jednak w przedziale półtora roku od

zdarzenia metoda ta jest nieskuteczna. Nadto, nie jest możliwe dokonanie oceny, czy pieczęć firmy (...) sp. z o.o. na umowie z dnia 26 stycznia 2015r. została postawiona po złożeniu podpisu przez pożyczkobiorcę, z uwagi na to, że obraz stempla nie styka się z liniami rękopisu. Zastosowanie metody fizykochemicznej w tym przypadku byłoby nieskuteczne.

Postanowieniem z dnia 29 marca 2019r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX Kp 585/18 Sąd Rejonowy w Gdyni nie uwzględnił zażalenia pełnomocnika (...) sp. z o.o. i utrzymał w mocy wyżej wskazane postanowienie w zaskarżonej części, w tym w zakresie czynu opisanego w punkcie 6 postanowienia o umorzeniu.

(dowód: postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 18 czerwca 2018r. wraz z uzasadnieniem k. 5657-5668 akt Prokuratury Okręgowej w Gdańsku o sygnaturze PO II Ds. 52.2018 oraz akt Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze IX Kp 585/18, protokół przesłuchania biegłego z dnia 6 lutego 2017r. k. 3672-3673 tamże, postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 29 marca 2019r. wraz z uzasadnieniem k. 163-170)

Zgodnie z § 13 umowy spółki z dnia 28 marca 2014r. sporządzonej w formie aktu notarialnego przez notariusza A. K. prowadzącą kancelarię notarialną w G. (rep. A 911/2014) do wyłącznych kompetencji Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością należy m.in. wyrażenie zgody na zaciąganie zobowiązań wekslowych, w tym udzielanie poręczeń wekslowych, wystawianie weksli zupełnych i niezupełnych oraz na zawieranie umów wekslowych, na zaciąganie kredytów i pożyczek, w tym na podpisywanie wniosków o kredyt lub pożyczkę, umów kredytu, umów pożyczki, zmiany takich umów.

(dowód: umowa spółki z dnia 28 marca 2014r. k. 36-51)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych przedłożonych przez strony niniejszego postępowania oraz zawartych w aktach postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku pod sygnaturą PO II Ds. 52.2018 oraz przez Sąd Rejonowy w Gdyni pod sygnaturą IX Kp 585/18. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności wymienionych powyżej dowodów z dokumentów urzędowych w postaci: postanowienia o umorzeniu śledztwa, postanowienia Sądu Rejonowego utrzymującego w mocy zaskarżone postanowienie, protokołu przesłuchania biegłego, a także aktu notarialnego – umowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zgodnie z treścią art. 244 kpc wymienione powyżej dokumenty urzędowe korzystają z domniemania autentyczności i domniemania zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, zaś w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała powyższych domniemań w trybie art. 252 kpc. Ponadto, za wiarygodne i przydatne do rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał dowody z dokumentów prywatnych tj. weksla własnego oraz umowy pożyczki. Zważyć bowiem należy, iż w toku śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Gdańsku nie potwierdzono zarzutów pozwanej spółki dotyczących przerobienia wyżej wskazanych dokumentów. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu badania pisma nie jest możliwe ustalenie daty wystawienia weksla, czasu złożenia odcisku stempla względem innych elementów weksla ani też ustalenie, czy pieczęć firmowa pozwanej na umowie z dnia 26 stycznia 2015r. została postawiona po złożeniu podpisu przez pożyczkobiorcę. W świetle powyższego należało uznać, że strona pozwana nie dowiodła nieautentyczności przedmiotowych dokumentów.

Na mocy art. 217 kpc Sąd oddalił wnioski dowodowe złożone przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2019r. jako spóźnione.

Ponadto, Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, albowiem pełnomocnik pozwanego nie wskazał tezy dowodowej co do przesłuchania stron w wyznaczonym mu tygodniowym terminie, mimo prawidłowego doręczenia zobowiązania w dniu 13 maja 2019r.

W niniejszej sprawie powód R. S. domagał się od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako wystawcy weksla zapłaty kwoty 70.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia

pozwu do dnia zapłaty. Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. – Prawo wekslowe (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 160; dalej: Prawo wekslowe). Zgodnie z art. 104 Prawa wekslowego odpowiedzialność wystawcy weksła własnego jest taka sama, jak akceptanta weksła trasowanego. Natomiast w myśl art. 28 prawa wekslowego przez przyjęcie trasat zobowiązuje się do zapłacenia weksła w terminie płatności.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana spółka podniosła zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, także dotyczące umowy pożyczki. Jak wskazuje się w judykaturze po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksła gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997r., I CKN 48/97, L.). Nadto, należy podkreślić, że w judykaturze utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym w postępowaniu nakazowym po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną, wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny (por. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 7 stycznia 1967r. III CZP 19/66, OSNCP 1968, z. 5, poz. 79 i uchwała Połączonych I.: Cywilnej oraz Pracy i (...) z dnia 24 kwietnia 1972r. III PZP, OSNCP 1973, z. 5, poz. 72). Należy przy tym zaznaczyć, że owo "przeniesienie" nie skutkuje zmianą podstawy sporu - ze stosunku prawa wekslowego na stosunek prawa cywilnego. Odwołanie się w zarzutach od nakazu zapłaty do stosunku podstawowego prowadzi jedynie do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego. Nadal więc przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe, z tą tylko różnicą, że przy uwzględnieniu również stosunku podstawowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 marca 2011r., II CSK 311/10, OSNC-ZD 2011/3/66).

Główny zarzut strony pozwanej odnoszący się do stosunku podstawowego dotyczył tego, kto był pożyczkobiorcą i tym samym wystawcą weksła, który stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki. Pozwana spółka wywodziła bowiem, że umowę pożyczki we własnym imieniu zawarł z powodem P. J.. Zdaniem pozwanej, osoba ta wystawiła również weksel własny na zabezpieczenie zaciągniętego przez siebie zobowiązania. Natomiast pieczętka spółki zarówno na umowie pożyczki, jak i na wekslu – wedle pozwanej – została umieszczona w okresie późniejszym wyłącznie dla potrzeb niniejszego postępowania. Na skutek zawiadomienia pozwanej o popełnieniu przestępstwa Prokuratura Okręgowa w Gdańsku prowadziła postępowanie przygotowawcze w sprawie o sygnaturze akt PO II Ds. 52.2018. W toku tego postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłego do spraw badania pisma ręcznego, który stwierdził, że nie jest możliwe ustalenie daty wystawienia weksła, czasu złożenia odcisku stempla względem innych elementów weksła ani też ustalenie, czy pieczęć firmowa pozwanej na umowie z dnia 26 stycznia 2015r. została postawiona po złożeniu podpisu przez pożyczkobiorcę. W konsekwencji, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu, postanowieniem z dnia 18 czerwca 2018r. prokurator umorzył śledztwo w sprawie przerobienia w nieustalonym miejscu i czasie, nie później niż w dniu 19 sierpnia 2016r., umowy pożyczki z dnia 26 stycznia 2015r. oraz weksła własnego na sumę 70.000 zł poprzez przystawienie na nich pieczętki firmowej (...) sp. z o.o. w G., a następnie posłużenia się nimi w Sądzie Rejonowym w Gdyni tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 i 2 w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Przedmiotowe postanowienie zostało także utrzymane przez Sąd Rejonowy w Gdyni. W związku z powyższym nie ma podstaw do uznania, że załączone do akt niniejszego postępowania dowody z dokumentów prywatnych w postaci weksła własnego oraz umowy pożyczki są nieautentyczne i zostały zmanipulowane dla potrzeb niniejszego postępowania. Podkreślić należy, iż na obu powyższych dokumentach znajduje się odcisk pieczęci firmowej pozwanej spółki kapitałowej. Na wekslu odcisk stempla znajduje się w miejscu podpisu P. J. z adnotacją „prokurent samoistny”, natomiast na umowie pożyczki w miejscu podpisu pożyczkobiorcy. Umieszczenie podpisu jednoznacznie wskazuje, że pożyczkobiorcą oraz wystawcą weksła była pozwana spółka. Jednocześnie, w świetle dołączonego odpisu z KRS nie ma wątpliwości, że w dacie zaciągnięcia powyższego zobowiązania P. J. pełnił funkcję prokurenta samoistnego pozwanej spółki.

Pozwana zarzuciła również, że zobowiązanie wekslowe nie mogło zostać skutecznie zaciągnięte przez spółkę bez uprzedniej zgody Zgromadzenia Wspólników wyrażonej w formie uchwały. Pozwana powoływała się przy tym na zapisy umowy spółki, a w szczególności § 13, zgodnie z którym do wyłącznych kompetencji Zgromadzenia Wspólników

należy m.in. wyrażenie zgody na zaciąganie zobowiązań wekslowych, w tym udzielanie poręczeń wekslowych, wystawianie weksli zupełnych i niezupełnych oraz na zawieranie umów wekslowych, na zaciąganie kredytów i pożyczek, w tym na podpisywanie wniosków o kredyt lub pożyczkę, umów kredytu, umów pożyczki, zmiany takich umów. Zarzut ten nie zasługiwał jednak na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z treścią art. 17 § 3 ksh czynność prawna dokonana bez zgody właściwego organu spółki, wymaganej wyłącznie przez umowę spółki albo statut, jest ważna, jednakże nie wyklucza to odpowiedzialności członków zarządu wobec spółki z tytułu naruszenia umowy spółki albo statutu. Jak wskazuje się w doktrynie sens regulacji art. 17 § 3 ksh sprowadza się w istocie do tego, że jest ona uzupełnieniem art. 17 § 1 i 2 ksh, stanowiąc o kompleksowym ujęciu problemu skutków dokonania czynności przez jakiegokolwiek reprezentanta, bez wymaganej zgody wspólników, walnego zgromadzenia bądź rady nadzorczej. Stąd też dyspozycję art. 17 § 3 ksh należy odczytywać systemowo i funkcjonalnie, odnosząc ją do przypadków, gdy konieczność uzyskania uprzedniej zgody wynika jedynie z umowy/statutu (nie z ustawy). Czynność dokonana bez takiej zgody jest ważna, niemniej naraża osobę ją dokonującą na zarzut naruszenia umowy/statutu spółki (por. D. Kupryjańczyk [w:] Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz, wyd. 22, 2019; postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2015r., I CSK 289/14, Legalis). W związku z powyższym należało uznać, że brak uchwały zgromadzenia wspólników nie ma wpływu na ważność czynności prawnej.

Pozwana podnosiła również, że weksel nie został jej prawidłowo przedstawiony do zapłaty, co świadczy o przedwczesności powództwa. Zgodnie z art. 38 Prawa wekslowego posiadacz weksłu, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następujących dni powszednich. W doktrynie wskazuje się, że przedstawienie weksla do zapłaty nie jest warunkiem zachowania praw przeciw głównym dłużnikom wekslowym. Przedstawienie weksla do zapłaty w terminie jest warunkiem zachowania prawa regresu przeciw wystawcy i indosantom i ich poręczycielom. Przedstawienie weksla do zapłaty nie jest warunkiem zachowania praw przeciw głównemu dłużnikowi, akceptantowi lub wystawcy weksla własnego oraz ich poręczycielom. Oznacza to, że brak przedstawienia do zapłaty lub nieprawidłowe przedstawienie powoduje utratę roszczeń wekslowych do dłużników zwrotnie zobowiązanych (art. 53 ust. 1 PrWeksl) z wyjątkiem dłużników głównych (por. M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo wekslowe. Komentarz [w:] Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2018). Głównym dłużnikiem weksel może być przedstawiony także w terminie późniejszym, aż do upływu przedawnienia (por. wyrok SN z dnia 10 lutego 2010r., V CSK 288/09, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 lutego 2009r., I ACa 678/08, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 grudnia 2006r., VI ACa 518/06, L.). Termin przedstawienia weksla do zapłaty ma jednak wpływ na wymagalność roszczenia. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie w zakresie roszczenia o odsetki należne od wystawcy weksla własnego jego wierzycielowi, posiadaczowi weksla, skutkiem nieprzedstawienia weksla do zapłaty domicyliatowi jest jedynie to, że odsetki należą się dopiero od dnia, w którym wystawca weksla mógł faktycznie dokonać oględzin weksla i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty (por. wyrok SN z dnia 23 listopada 2004r., I CK 224/04, (...) 2005, Nr 3, poz. 8). Od chwili przedstawienia weksla do zapłaty we właściwym terminie dłużnicy wekslowi popadają w zwłokę i powinni zapłacić odsetki ustawowe za opóźnienie. Odsetki można naliczać dopiero od dnia przedstawienia do zapłaty (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 września 1954 r., III CR 1369/54, (...) 1957, Nr 5; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 czerwca 2001 r., I ACa 196/01, OSA 2002, Nr 3, poz. 18; wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 20 września 2002 r., I ACa 165/02, OSA 2003, Nr 4, poz. 14). W przedmiotowym przypadku weksel został przedstawiony do zapłaty pozwanemu dopiero wraz z pozwem. Nie przedłożono bowiem do akt sprawy wcześniejszego wezwania, zaś strona pozwana tą okoliczność kwestionowała. Natomiast, odpis pozwu wraz z kopią weksla oraz pozostałymi dokumentami zostały pozwanej doręczone w dniu 12 października 2016r. i dopiero w tej dacie pozwana mogła zapoznać się z wekslem i ustalić czy jest zobowiązana do jego zapłaty. Dlatego, odsetki ustawowe za opóźnienie należą się powodowi dopiero od dnia następnego tj. od 13 października 2016r., zgodnie z treścią art. 455 kc.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 496 kpc, Sąd w części utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 16 września 2016r wydany w sprawie I Nc 1156/16 w zakresie obowiązku zapłaty powodowi przez pozwanego kwoty 70.000 zł wraz z kosztami procesu w kwocie 6.292 zł.

Natomiast, na podstawie art. 496 kpc Sąd uchylił wyżej opisany nakaz w części dotyczącej obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 70.000 zł od dnia 22 sierpnia 2016r do dnia zapłaty i – na mocy art. 38 Prawa wekslowego oraz art. 481 kc i 455 kc – zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 70.000 zł od dnia 13 października 2016r do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie – na mocy ww. przepisów a contrario – powództwo w zakresie odsetek oddalił.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy kosztami opłaty od zarzutów obciążył pozwanego jako stronę przegrywającą niniejszy spór, uznając jednocześnie, że koszty te zostały uiszczone.